

SANNE TER ZEE

DE LAATSTE DATE

THRILLER

Sanne Ter Zee

DE LAATSTE DATE

De laatste date

Copyright © 2024 Uitgeverij Ter Zee

Eerste druk december 2024

Auteur: Sanne Ter Zee

Redactie: Deniece Wildschut en WareWoordenWereld

Omslagontwerp: Hylke Wiersma

Druk: Wilco B.V., Amersfoort

Auteursfoto: Marjo van de Peppel-Kool

Thriller

ISBN 978-90-832851-7-7 (paperback)

ISBN 978-90-832851-3-9 (e-book)

www.uitgeverijterzee.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sofia

Dank je wel voor alle inspiratie.

DEEL I

GEMKE

Beter laat dan nooit

‘Wat heeft dit te betekenen?’

Kreunend til ik mijn bonkende hoofd op en ik probeer te slikken, wat nauwelijks lukt omdat mijn mond kurkdroog is.

Ik drink nooit meer. Nóóit meer.

‘Nou?’

Versuft kom ik overeind, mijn ogen samenknijpend vanwege het felle licht. Voor me doemt een zilveren Samsonite-koffer op en dan, aan het einde van twee slanke, gebruide benen, zwarte Prada-lakpumps. Ik ken maar één persoon met zulke schoenen: Paulien, de vrouw van mijn baas René. Ik spring zo snel overeind dat mijn maag zich bijna omdraait. Draaierig kijk ik rond. Een hoogglanzende witmarmeren vloer, een witte zithoek en daarachter een overdreven groot schilderij van een oranje vlinder met zwarte stippen; het enige punt van kleur in dit interieur. Ik weet dat de interieurdesigner een blauwe vlinder adviseerde, maar René wilde per se deze zeldzame vuurvlinder.

Hoe ben ik in godsnaam in zijn huis terechtgekomen?

Mijn ogen ontmoeten die van Paulien. Met een mengeling van walging en ongeloof zakt haar blik af naar mijn borsten. Automatisch kijk ik naar beneden. Mijn adem stukt in mijn keel. Ik sla mijn armen voor mijn blote borsten en keer me gegeneerd om naar de witte stoffen bank waarop ik blijkbaar lag te slapen. Trillend grijp ik de beige plaid die op de bank ligt. Ik vouw ’m paniekerig open en druk ’m tegen me aan.

Ben ik met René naar bed geweest?

Met een vuurrood hoofd draai ik me om. Op de vloer achter Paulien ligt een hoopje glitterstof.

Mijn jurk. Dit kan niet waar zijn...

Paulien heeft haar handen demonstratief in haar zij gezet en tilt venijnig haar kin op.

‘Waar is-ie?’

‘I-Ik heb geen idee,’ stamel ik. ‘Ik weet niet wat er is gebeurd.’

De hese piepstem lijkt niet de mijne.

‘Lieg niet, Gemke.’ Ze spuugt mijn naam uit.

‘I-Ik... kan,’ fluister ik, ‘ik kan me echt niets herinneren.’

Secondelang kijkt ze me alleen maar aan en haar ogen vullen zich met tranen. Dan draait ze zich om en ze verdwijnt in de hal. Haar hakken tikken op de houten traptreden omhoog.

‘René Kooijman!’

Ik grijp mijn jurk en huidkleurige bodystocking van de vloer. Trillend trek ik de body over mijn hoofd. Ik sluit de drukknopen niet, maar trek meteen mijn jurk eroverheen aan. Boven hoor ik Paulien haar stem verheffen. Ik kokhals. Wat is er verdomme gebeurd?

Er doemt een herinnering op waarbij ik op het personeelsfeest met mijn beste vriendin Lisa en een paar andere collega’s voor het podium sta te swingen. Terwijl ik meeblèrde met ‘Livin’ on a Prayer’, klotste de oranjeroze sex on the beach uit mijn glas over mijn jurk. Maar wat is er daarna gebeurd?

Koortsig kijk ik om me heen. Ik heb geen idee hoe ik op de afterparty terecht ben gekomen. De spierwitte luxueuze keuken achter me is het decor van een uit de hand gelopen feestje. Lege champagneflessen en vergeten whiskyglazen, schalen met koude bitterballen en toastjes met uitgedroogde kaas. Vaag herinner ik me dat ik vorige week met het cateringbedrijf heb afgesproken dat ze om tien uur zouden komen opruimen.

Het is dus nog voor tien.

Ik schuif de glazen deuren open en sluip op mijn tenen tussen de glasscherven en resten paprikachips door naar het kookeiland, waar mijn Zadig & Voltaire-tasje op een barkruk ligt. Er gaat een zucht van opluchting door me heen als ik zie dat mijn bankpassen en telefoon er nog in zitten. Maar wat nu? Ik draai de kraan open, laat wat koud water in mijn handpalm lopen en slurp het naar binnen. Als er plotseling iets naast me op de grond valt, sla ik een verschrikt gilletje. Het zijn mijn pumps. Ik draai me om.

Paulien kijkt me woest aan.

‘Was het lekker met mijn echtgenoot?’

Ik voel het bloed uit mijn wangen wegtrekken.

‘Maak dat je wegkomt, slet,’ snauwt ze en ze verdwijnt de hal in.

Beschaamd gris ik mijn pumps van de vloer en ik vlucht op mijn blote voeten door de openstaande tuindeuren naar buiten, het terras op. Ik ren

voorbij het zwembad waarin lege bierflesjes dobberen en stop pas als ik uit het zicht achter het saunagebouw sta. Even gil ik zonder echt geluid te maken.

Paulien vroeg of het lekker was. Heeft René haar net verteld dat hij met me naar bed is geweest? Ik voel me niet alsof ik vannacht wilde seks heb gehad. Of is mijn kater te groot om dat te kunnen voelen? Heb ik echt het bed gedeeld met mijn baas? Hij is knap, zeker, maar ik ben getrouwd en nog gelukkig ook. Ik trek trillend de jurk tot over mijn knieën en schiet in mijn pumps. Gisteren voelde ik me fantastisch in deze outfit. Nu voel ik me sletterig. Hoe ga ik dit ooit aan Pim uitleggen?

2

Terwijl ik me over het kronkelende tuinpad wat onvast uit de voeten maak, vis ik mijn telefoon uit mijn tas. Het is kwart over zes 's ochtends. Ik heb vijf gemiste oproepen van Pim. Hij moet doodongerust zijn. Het is een geluk dat de kinderen op vakantie zijn, anders hadden zij zich ook nog zorgen gemaakt. Automatisch tik ik op zijn nummer, maar ik bedenk me dan. Wat moet ik hem vertellen? Ik moet eerst uitzoeken wat er is gebeurd, besef ik. Als ik het zelf niet eens weet, hoe kan ik het een ander dan in hemelsnaam uitleggen? Ik open WhatsApp en zie dat Pim een minuut geleden nog online is geweest.

Ik ben in slaap gevallen maar ben oké, ik bel je zo. x

Onmiddellijk belt hij me, maar ik druk de oproep weg. Eerst moet ik Lisa spreken. Sinds Lisa twintig jaar geleden als Jacks directiesecretaresse begon, is ze mijn beste vriendin. We zijn gisteren samen naar het personeelsfeest gegaan en zouden samen een taxi naar huis nemen. Als iemand moet weten wat er is gebeurd, dan is zij het wel.

Terwijl ik haar bel klinkt er zachte muziek vanuit de tuin. Verbaasd blijf ik staan luisteren. Het is Lisa's beltoon; The Pink Panther. De telefoon gaat een paar keer over en springt dan naar voicemail, waardoor het geluid abrupt stopt. Is ze ook nog hier?

'Lisa?'

Geen reactie.

Ik draai me om. Op het balkon van het witgeverfde herenhuis staat een gedaante. Is dat René? Secondelang lijkt hij naar me te kijken, dan verdwijnt hij in het huis. Ik zucht. Ik was geenszins van plan geweest om naar de afterparty te gaan. Dat had ik twee weken geleden al besloten, toen René me vroeg extra catering voor zo'n vijftien personen te regelen voor bij hem thuis.

‘Paulien hoeft het niet te weten,’ had hij knipogend gezegd. ‘Ze is dan toch een week in het buitenland met vriendinnen.’

Nou, niet meer dus. Hij heeft heel wat uit te leggen.

Ik bel Lisa nog een keer en concentreer me op de gedempte beltoon.
Tudutuduuu, tuduu, tuduu, tuduu, tuduu, tuduu, tuduuuuuuuuuuuuu,
tududududu.

‘Lisa!’

Ik volg het pad een stuk naar achteren. Dan trek ik mijn pumps uit en stap op het natte gras. Het geluid voert me dwars over het door een robotmaaier onderhouden grasveld heen. De telefoon schakelt over naar voicemail. Ik hang op en bel opnieuw. Het geluid klinkt nu dichterbij, vanachter de hoge witte hortensia’s die als een muur mijn weg versperren. Aan de bloemen hangen spinnenwebben waarop druppeltjes ochtenddauw parelen. Ik huiver.

Als ik terugloop naar het huis, kan ik vast via een aangelegd pad aan de andere kant komen, maar omdat ik doodsbang ben dat ik Paulien weer onder ogen moet komen besluit ik me toch door de struiken heen te wurmen. *Niet aan de spinnen denken.* Ik neem een flinke hap lucht en stap zo snel mogelijk door het zand tussen de planten door. Als ik er bijna doorheen ben, blijft mijn jurk achter een tak haken. *Shit.* Ik klem mijn telefoon onder mijn oksel en pulk met mijn vrije hand voorzichtig de jurk los, maar ik kan niet voorkomen dat er een gaatje in het polyester ontstaat. Wat kan mij het ook schelen. Die jurk doe ik toch nooit meer aan.

Ik had ’m vorige week in een vlaag van verstandsverbijstering gekocht. Lisa had me in het centrum van Den Bosch een winkel in getrokken, die ik normaal gesproken voorbij zou lopen. De jurk was ten eerste veel te duur. Ten tweede had ik thuis nog genoeg fatsoenlijke jurken in mijn kast hangen. Maar Lisa en de verkoopster vonden ’m zo mooi staan dat het een boost aan mijn zelfvertrouwen had gegeven. Toen ik eenmaal thuis was en de jurk paste, vond ik ’m al te kort. Of eigenlijk vond Pim dat. ‘Je kunt niet eens fatsoenlijk bukken in die jurk,’ had hij gezegd. Zelfs voor het feest had ik nog even twijfelend voor de spiegel gestaan. De jurk benadrukte mijn figuur. Een figuur met slappe borsten, brede heupen en een buikje waar ik me het grootste deel van mijn leven voor had geschaamd. Ik zucht. Waarom moest ik me als zevenenveertigjarige, getrouwde moeder nog zo nodig in een te strak, verleidelijk jurkje wurmen? Aan wie moest ik wat bewijzen?

Met een misselijk gevoel kijk ik op. Voor me bevindt zich een enorme vijver. De ochtendnevel hangt als een beschermende deken op het water. In het gras daar vlakbij ligt Lisa's recente aanwinst, een bontgekleurd Kurt Geiger-tasje vol pailletten dat ze in de sale heeft gekocht. Ernaast ligt haar telefoon met het verlichte scherm naar boven gekeerd.

Ik kijk op. 'Lisa?'

Tussen het riet, aan de rand van het meer, zie ik iets knalroods. Het duurt een paar seconden. Dan krijg ik plotseling geen lucht meer. Lisa! Ze ligt naast de steiger in het zand op haar buik, met haar bovenlijf in het water.

Nee, nee, nee. Dit kan niet waar zijn.

Paniekerig smijt ik mijn spullen in het gras en binnen een minuut sta ik naast haar in het ijskoude water.

'Lisa!'

Ik trek aan haar schouders, maar ze komt niet in beweging. *Shit*. Met twee handen grijp ik haar onder haar buik vast. Ik draai haar met al mijn kracht om. *Shit*. Haar lange bruine haar plakt in haar grauwe gezicht. Ze heeft een wond op haar voorhoofd. Ademt ze wel? Ik pak haar enkels vast en sleep haar uit het water. De drassige bodem zuigt aan mijn voeten. Ik verzwik mijn enkel, maar ik voel het amper. Hijgend trek ik haar zware lijf het gras op en zak naast haar neer.

'Lisa?'

Angstig veeg ik het slierterige haar uit haar ijskoude gezicht. Doffe ogen kijken langs me heen naar de rood kleurende lucht boven ons.

Nee, nee, nee.

Met opengesperde ogen spring ik overeind en ik hap naar adem.

'René!' gil ik in de richting van het huis. 'Hélp!'

Dan bel ik 112.